

Cartea cu premii

Cartea cu premii

**Lucrările premiate la cea de a XV-a ediție a
Festivalului Internațional de Literatură Umoristică
„Alb-Umor”
18 -19 octombrie 2024**

Lucrare apărută cu sprijinul financiar al Consiliului Județean
Alba prin Biblioteca Județeană „Lucian Blaga” Alba

Tehnoredactare: Dorel Lazăr
Consultant: Mihai Haivas

Secțiunea Epigramă

- **Tema:** - două epigrame, folosind cuvintele (inclusiv derivatele lor) „**talpă**” și „**bocanc**”
Obligatoriu ambele cuvinte se vor regăsi în catrenele trimise la concurs.

Premiul I

Gheorghe Şchiop – Porumbacu de jos

La medic

Nemuțumit că nu-i dau plicul,
Făcând grimase de necaz,
Mă scoate din bocanci bibicul
Cu-așa o talpă de obraz.

Guvernantul

Bocanc murdar, cu talpa groasă,
Ori cizmă-n rol de guvernare,
Strivește,-n nesimțirea-i crasă,
Opinca țării, truditore.

Premiul II

Laurențiu Ghiță – București

Resemnare

Cum talpa pe grumaz destuii-au pus,
Românul a-nvățat că,-ntr-un final,
Mai poți să ieși de sub bocancul rus,
Dar nu de sub papucul conjugal!

Paradox

Alpiniștii, printre canioane,
Ca să urce-abruptele poteci,
La bocancii lor își pun crampoane
(Își bat singuri cuie-n talpă, deci!).

Premiul III

Grigore Chitul – Bistrița

Protecția muncii

Bocancul nou deja se strică
Și-mi crește tensiunea mare,
Dar simt în **talpă**-o găurică
Și o să-mi trag împământare!

Suspiciune domestică

Ieri am văzut, ajuns acasă,
Ca o amprentă, pe podea,
O **talpă** de **bocanc** jechoasă
Și nu era mărimea mea...

Mențiune

Gheorghe Bâlici – Chișinău

Moda de la Răsărit

Când rușii iarăși vin pe tanc,
Aceasta-i moda încălțării:
Stăm toți sub cizmă și bocanc
Și-i mai desculță talpa țării...

Muncind și la bătrânețe

Te-atacă junghiurile-n flanc,
Se roade talpa la bocanc,
Te faci mai mic, lucrându-ți lotul,
Pân' intri în pământ cu totul...

Premiul Condiliului Județean Alba

Lungescu Doru Mihai – Tg. Jiu

Celebrii bocanci ai lui Kadârov

Fără pic de etică,
De **bocanci** de-am face caz,
Talpa e sintetică...
Restu-i... piele de obraz!

Spre Schengenul terestru

Pe drumul nostru de codașă,
Viena-n fața ușilor,
Ne-a pus o **talpă** uriașă...
Așa-i **bocancul** rușilor!

Secțiunea Parodie

Tema - o impusă o parodiei la poezia: „**Cearța cu timpul**” scrisă de poetul Ion Brad

Cearța cu timpul

N-are timpul, n-are, n-are
Nicio minimă răbdare
Să-i răspund la o întrebare:
– Ce-ai făcut o viață întreagă
Dacă spui că ți-a fost dragă,
Ce, de viață, te mai leagă?
Îi răspund pe scurt: – Nu știi
Că ți-am dăruit copii
Ca prin ei tânăr să fii?
Și ți-am dăruit nepoți,
Iar prin ei și strănepoți
Să întinerim cu toți?
Îl întreb. El nu-mi răspunde.
Unde te-ai ascuns și unde
Numeri veacuri în secunde?
Nu ai chip. Ești doar părere,
Ești tâlharul care-mi cere
Ultima de-aici avere?
Dacă plec dincolo, vii?
Nu te răzbuna, cum știi,
Pe nepoți și pe copii!

Premiul I

Petru Ioan Gârda – Cluj Napoca

Cearța cu tipul de Ion Plop

N-are tipul ăsta, n-are
Nicio minimă răbdare
Și m-alungă din parcare:
-Am plătit o viață-ntreagă
Rate la mașina-mi dragă
Și vecinii tot se bagă!
Îi răspund pe scurt: - Nu știi
Că ți-am dat vreo două mii
Ca un loc aici să-mi ții?
Te răstești de nu mai poți,
De te-aud vecinii toți
Și mi-ai dezumflat trei roți!
Îl întreb. El nu-mi răspunde.
Nu pot să parchez oriunde,
Că persoane furibunde
Cu probleme la viscere,
Și în brațe cu putere,
Și cu firi cam grosiere,

Dacă vor, mă fac felii!
Eu sunt pașnic, tu mă știi...
Hai să bem o bere, vii?

Premiul II

Alexandru Oltean – Bistrița

Dialog cu soacra

N-are soacra, gând nu are
Să mă pună la-ncercare
Știe de ce sunt în stare:
-Cât vei sta cu noi la masă
Vreau purtarea ta aleasă
Te ocupi de tot, nu-mi pasă,
Faci mâncare, faci curat
Soțu-i foarte ocupat
Și e greu de abordat...
-Văd condiții îmi impui,
Tu nu știi că șansă nu-i
Cu o soacră să te pui?
Nora un cuvânt nu are

Cum să nu-mi dai ascultare?
Te previn, ai grijă mare!
-Ciocu mic, zic revoltată
Nora ta nu-i orice fată,
O să te convingi de-ndată!
Dialogul sus citit
Doar mi l-am închipuit
Căci doar mâine mă mărit!

Premiul III

Gheorghe Bâlici- Chişinău

Avertisment

Eu cu timpul n-am nimic,
De pe când eram mai mic
Pân' ajuns-am om voinic.
Nici nu m-a-ntrebat vreodată
Dacă m-a iubit vreo fată
Sau vreuna măritată.
Doar o dată, nu ştiu cum,
M-a oprit - mergeam pe drum,
Mai trăgând şi câte-un fum -

Și mi-a zis: - Din întâmplare,
Nu știi de ce omul are
Doar o viață, scurtă tare?
-Nu știu, i-am răspuns, dar știu
Că atâta cât sunt viu
Nu-s cu gândul la sicriu,
Iar tu, timpule, să știi:
De te-atingi de-ai mei copii,
De nepoții mei târzii,
Am să scriu mai mult terține,
Când mai rău și când mai bine,
Căci așa-mi bat joc de tine!

Mențiune

Eugen Deutsch – Iași

DANSÂND CU TIMPUL
Omul nostru nu-i în stare
Să ofere-o mică floare
Unui critic de valoare;
Însă n-o să-l înțeleagă
Căci ideea sa-i beteagă,
Pentru că băuse bragă;
Parcă-i timpul de beții

După un cules de vii
Și-ncercări de parodii.
Dar ne trebuie piloți,
Chiar școliți de vechii goți
Spre-a ne instrui pe toți;
Timpul totuși ne ascunde
În adâncuri mai profunde
Calculate în secunde,
Căci minutu-i o avere
Să-l trăiești e o plăcere
Pentru viitoare ere,
Căci ghidați de fantezii,
Poate și de nebunii,
Facem albe poezii

Premiul Juriului

David Valentin – Orăștie

Cearta cu guvernarea

Ne conduce-o arătare,
Fără creier, mâini murdare,
Dar c-o burtă foarte mare.
E o hidră necrofagă,

Care-și bagă în desagă
Ce produce-o țară-ntreagă.
Meșteră-n potlogării,
Debitează ineptii,
Să-și atragă mușterii.
Învârtind a legii roți,
De decenii, niște hoți,
Crunt ne sărăcesc pe toți.
Conturi multe și rotunde
Cearcă-n bănci a le ascunde,
Pușcăria să nu-nfunde.
Au pământuri și avere,
Nu-ncetează să prospere
Și se agață de putere.
Nu putem, dar am dori
Să-i băgăm în pușcării...
Ni-e speranța în copii!

Rondel umoristic

Tema – impusă: „Rău e doamne când e bine”

Premiul I

Alexandru Oltean – Bistrița

Vacanță... ratată!

Sunt la Bali...Apă, soare,
Fete în bikini, mulțime..
Și mă simt atât de bine,
E totală relaxare...

Mi-a dat LOTTO premiul mare
Și am conturile pline...
Sunt la Bali...Apă, soare,
Fete în bikini, mulțime..

Teamă mi-i de-o provocare
De vreo fată vrea la mine,
Sincer, nu o văd prea bine:
Am potența-n hibernare...

Sunt la Bali...Apă, soare...

Premiul II

Lungescu Doru Mihai – Tg. Jiu

Zadarnic

Rău e, Doamne, când e bine,
Cu vecina în trifoi,
Și-n al dragostei șuvoi,
Dă nevasta peste tine.

E mai sigur în zăvoi,
Că puțină lume vine,
Rău e, Doamne, când e bine,
Cu vecina în trifoi.

Într-o seară, vai de mine,
Am iubit-o-n păpușoi
Și ne-a prins, aproape goi,
Soțul dragei concubine...

Rău e, Doamne, când e bine!

Premiul III

Gârda Ioan Petru – Cluj Napoca

E bine-acum, a libertate

E bine-acum, e libertate,
Putem să facem tot ce vrem:
Să stăm în cârciumă să bem
Ori să plecăm în alte state,

Să stăm pe burtă ori pe spate,
Să ducem viață de boem...
E bine-acum, e libertate,
Putem să facem tot ce vrem.

Dar eu, persoană în etate,
L-am cam făcut pe dracu' ghem:
Mă-nșală soața - ce blestem,
Că și ea spune, cu dreptate:

E bine-acum, e libertate!

Mențiune

Gheorghe Bâlici – Chișinău

Concluzie tardivă

Nu-i bine să trăiești în bunăstare,
Și să mănânci cu multă lăcomie,
Fiindcă uiți de dor și poezie,
Că-ți crește gușa, dar și burta mare.

Și-atunci, cu o pricepere târzie,
Observi căîn a lumii frământare
Nu-i bine să trăiești în bunăstare,
Și să mănâncicu multă lăcomie.

Iar când cunoști o fată mai zglobie
Și vrei s-arăți de ce ai fi în stare,
Ea râde și superbele-i picioare
O duc la altu-n plasă, căci, se știe,
Nu-i bine să trăiești în bunăstare...

Premiul festivalului „Alb Umor”

Grigore Chitul – Bistrița

Paradox

E greu să spui „mi-e rău”, când ți-e mai bine,
Iar astrele îți sunt aliniate,
Când damele te văd și cad pe spate
Și banii fără număr vin la tine.

Atuncea când plesnești de sănătate
Și „Să trăiți!” îți spune orișicine,
E greu să spui „mi-e rău”, când ți-e mai bine,
Iar astrele îți sunt aliniate.

Când râgâi, după mese-mbeșugate,
Și la volanul unei limuzine,
Mărind viteza, fără vreo rușine,
Te-apuca greața,-n curbe-ntortocheate,
E greu să spui „mi-e rău”, când ți-e mai bine,

Sonet umoristic

Tema – impusă: „Ușor de zis, greu de făcut”

Premiul I

Alexandru Oltean – Bistrița

Hai, lasă vorba...

La margine de sat, lucrarea-i mare
Căci noi spre vale șanț adânc vom face-
Când apă nu-i tot satul n-are pace
Soluția e una: irigare!

În voi, să știți, azi multă forță zace
Încerc și eu un fel de-mbărbătare
Hârleț și sape sunt la fiecare
Și n-ați venit aici la patru ace!

De munca voastră minunat voi scrie,
Veți fi îmbărbătați de poezie
Și mult mai fericiți când curge apă...

Și-am foarte multe versuri la-ndemână,
Dar mă repede unul cu-n hârleț în mână:
-Hai, lasă vorba, treci aici la sapă!

Premiul II

Lungescu Doru Mihai – Tg. Jiu

Dorință

Rănită-n căsnicie, o vecină,
S-a dedicat poveștii de amor,
Cu înfocatul său angajator,
Total și în discreție deplină.

Ființa sa uitată de fior,
A devenit prin farmec, o uzină,
De zâmbet, optimism, adrenalină,
Vizibile în fiecare por.

Visez și eu avansuri îndrăznețe,
Într-un birou, sub cheie, cu tupeu.
Pe colțul unei mese lătărețe...

Ușor de zis, dar de făcut e greu:
Că am trecut de prima tinerețe,
Și, din păcate, șef... e soțul meu!

Premiul III

George Eftimie - Buzău

Dezamăgire

Amicul meu rămâne-un prefăcut
În ochii mei și n-o să-și mai revină,
Că-n orice fac el îmi găsește vină,
E imposibil de satisfăcut.

Făceam la alambic o tescovină
Și i-am cerut butoiul cu-mprumut,
M-a refuzat cu-o moacă de ciufut
Că-i prea departe, tocmai în grădină.

Eu l-aș lua și fără de permis,
Dar face soacra de mă vede, gură
Și,să-l transporti e mai ușor de zis,
Dar greu s-o faci, când nu ai anvergură,
Ieri am rămas cu totul interzis
Când am văzut... că-l dă pe băătură.

Mențiune

Gheorghe Bâlici – Chișinău

Vocea prostimii

La Podul cel de flori ce-a fost odată
Ne-am întâlnit ca frații și-am jurat
Să ne unim, dar mult am așteptat
Și a rămas Unirea suspendată.

„Unire, frați români!” am tot strigat,
Vreo trei decenii, însă niciodată
N-a fost și vocea noastră ascultată
De cei ce ne conduc de la palat.

De pe un mal și altul „patrioți”
Mergând și la veceu în limuzine
Ne amăgiră, ne mințiră toți
Și-așa fiind, Unirea nu mai vine,
Dar cum să vină, dacă lor, la hoți,
Anume-așa le este cel mai bine?!...

Pemiul Bibliotecii Județene „Lucian Blaga” Alba Iulia

David Valentin – Orăștie

Promisiuni fără acoperire

Eu ți-am promis iubire și mister,
Castele, aur, pietre sclipitoare,
Un candelabru înglobând un soare,
Iar ca veioză, luna de pe cer.

Mi-ai fost un timp soție iubitoare,
Dar te-ai cuplat apoi cu un boier,
Căci de o vreme-ncoace, sunt șomer,
La negru, robotind cu-ncrâncenare.

Tenace, sap mereu c-un nobil scop,
Scoțând, poetic, onomatopee,
Comori doar pentru tine să dezgrop

Și când o să apar cu o camee,
Pe-un armăsar, călare, în galop,
Să mă primești pe calea ta lactee!

SECȚIUNEA FABULĂ

-Tema – impusă: „Dragostea prostește”

Premiul I

Eugen Deutsch – Iași

Panică în lumea virtuală

Robotul meu fusese programat
Să scrie numai versuri de umor
Și pentru că lucrase plin de spor
Destule premii a și câștigat.

Făcea rondeluri, clasicul sonet
Și reușea grozave parodii
La cele mai ciudate poezii,
Pe care le creează un poet.

Dar iată că apare-o roboțică
Cu fața dintr-o tablă aurie;
E antrenantă, veselă, zglobie
Și-n tot ce face n-are nici o frică.

Ca orice entitate feminină
Ea are însă, foarte mult mofturi
Și-ar vrea să schimbe clasicele softuri
Spre a se pune veșnic în lumină.

Robotul meu, acum, e-ndrăgostit,
Renunță la programul de umor
Și scrie doar poeme de amor,
Deci dovedește că e zăpăcit.

Cam tot ce scrie-acuma-i fără rost,
Se-ncurcă iute-n orișice probleme,
Din când în când azvârle și blesteme
Deci tot ce întreprinde este prost.

Morala ce apare e reală:
Roboții dacă s-ar îndrăgosti,
Nu știe nimeni ce mai poate fi
Căci ar dispărea lumea virtuală.

Premiul II

David Valentin – Orăștie

Dramă amoroasă

Un porc de York, cu excedent de slană,
S-a-ndrăgostit fatal de o Joiană
Și o privea, oftând adânc, cu foc,
În timp ce-nfuleca lături din troc.
Avea văcuța uger rozosin,
Izvor de lapte, cu un gust divin,
Ce îl gusta cu bucurie mare,
Când ajungea-n găleata cu mâncare.
Chiar mugetul profund de la chindie,
I se părea o dulce simfonie,
Iar norii de metan venind duium
Îi adora, ca cel mai fin parfum.
Bovina însă, o rumeștoare,
S-a dovedit total nesimțitoare
Și-i ignora duiosul guițat,
Ce i se adresa pe înserat.
Ba chiar mai mult, perfid și imoral,
Ea s-a cuplat c-un taur communal

Și s-au iubit de au sărit scânteii
Venind pe lume-o, droaie de viței.
Chiar de era un animal masiv,
A devenit godacul depresiv
Și să sporescă gravitatea dramei,
Intră intempestiv în greva foamei.
Oftând din greu, în perioadă scurtă,
I se topi chiar slana de pe burtă,
Iar coastele-ascuțite ca un brici,
Îi săgetau acuma prin șorici.
Crezând că e de-o boală afectată,
A fost suina grabnic asomată,
Sfârșindu-se destul de trist sceneta:
Romeo mort, gravidă Julieta!

Morala 1

Iubește porcul, plin de modestie,
Căci el nu știe ce e fudulie.

Morala 2

Când ești un lord de-origine suină,
Nu te îndrăgosti de o bovină!

Morala 3

În dragoste, un porc câștigă rar
În fața unui taur bugetar!

Premiul III

George Eftimie - Buzău

Dragostea proteste

Un cățel și c-o pisică maidanezi din tată-n fiu
Își plângeau de dimineață traiul aspru cenușiu,
Că pe drumuri, prin noroaie, prin boscheții
desfrunziți,
Nu găseau nici de-ale gurii și erau cam urgisiți,
Că RER ecologic service cu mașinile infame
Adunau tot ce-i pe stradă, iară ei mureau de
foame.
Se-auzea că sunt programe, că există adăpost,
Dar cei care-au fost acolo spun că se mănâncă
prost,
Că sunt nozocomiale, rele, multe, după caz
Și-ntr-o lună maxim două... dai ca dracu de necaz.

Nu s-ar duce nici de frică, de lăbuțe poți să-i iei,
Că hingherii sunt sălbatici, dare-ar moartea peste
ei.

Însă soarta ți se schimbă dacă ai puțin noroc
Și sperând în cele sfinte se-nvârteau pe lângă bloc,
Auziseră la piață lângă chioșcu-autonom
Că de vrei o viață bună poți s-adopti și tu un om.
Și-a trecut o doamnă bună ce punând sacoșa jos
Mirosea atât de bine a lăpticși cabanos.
S-a apropiat pisica și cățelul pe jumate
Cu priviri atât de blânde, că au dat-o clar pe spate,
Iară dânsa simțitoare la așa purtare-aleasă
A decis: de azi înainte ei vor sta cu ea în casă.
Deci, i-a dus la analize, baie le-a făcut cu drag
Și le-a dat mâncare bună, nu semințe de borceag.
Câinele și pisicuța cu un aer inocent
Fericirea au adus-o și la ea-n apartament.
Se mira că nu vorbește ghemotocul îmblănit
Și că iată cuțu-cuțu numai bun e de iubit,
Că-i citești în ochi dorința de a-ți fi el de folos,
Lătră parcă omenește să-ți arate că-i gelos
Dacă iei pisica-n brațe, care toarce în neștire
Și-ți alungă stresul zilnic cu prea plinul de iubire.
Azi așa și mâine iară, după două săptămâni
Și pisica și cățelul se simțeau deja stăpâni.

Deci a început urgia, ce-a urmat a fost război,
C-au întors în casă totul, înainte și-n `napoi.
Vaze sparte, perne rupte, nu vorbesc de canapele
Că sunt roase, sfâșiate, n-ai ce să mai faci cu ele
Și-n această nebunie despre care fac vorbire,
Ea le-mpărtășea extazul, toată-i numai fericire.
Nu i-ar alunga vreodată, înțelegeți gândul meu,
Că-i iubește foarte tare și ar bate-o Dumnezeu
Ca să-i lase fără casă, fără-un pic de adăpost,
S-ar simți așa ca dracu, foarte rău și foarte prost.
De puteți să înțelegeți o iubire viscerală
Poate trageți voi din asta o fărâmă de morală.
Sigur, cuțu e simpatic, doar atât că nu vorbește,
Iar pisica de te vede vine și se pisicește,
Dar s-accepti ce nu se poate accepta ușor firește,
Ne adeverește vorba... cum că dragostea prostește.

Mențiune

Gheorghe Șchiop – Porumbacu de Jos

Eșec

Sunt un măgar cu suflet bun
De-o iapă-amorezat orbește,
Că mi-a surâs, pe-ascuns, mânzește,
Mișcându-și crupa prin tabun

Că armăsarul n-o iubește,
M-am amăgit ca un tăun
Căci, altfel, n-ar flirta cu un
Berbec de-asin ce-o jinduește.

Visam cu ea să mă-mpreun
În țarcul propriu creștinește,
Convins că și ea mă dorește,

Dar rea, m-a părăsit curvește,
Lăsându-mă de dor nebun;
MORALA: Dragostea prostește.

Premiul Clubului Umoriștilor Alba Iulia

Petru Ioan Gârda – Cluj Napoca

Alt urs păcălit de vulpe

O vulpe blondă, tânără, frumoasă,
Cu coada sus și pieptul colosal,
Ochi un urs bogat, deștept, de rasă,
Dar pân-atunci cam... artificial.

Cu coapsele roșcate, dezgolite,
Cu decolteul mare, deșănțat,
Cu ochii nestatornici în orbite,
Sucise capul bietului bărbat.

- Frumoasa mea, nebuna mea istpită,
Deși te știi de două luni - puține,
Te-am îndrăgit cu patimă cumplită,
Să știi că morrr de nu mă-nsorrr cu tine!

O, ești amantul visurilor mele,
Când te-am văzut, eu... nu știu cum să-ți spun...
Am înțeles - și este scris în stele -
Că noi avem, pe veci, destin comun!

Dar n-a promis nimic, deocamdată,
L-a fiert un timp și l-a ținut pe jar,
Pe urmă i-a cerut averea toată,
Ca dar de nuntă. El i-a dat-o, dar

În scurtă vreme s-a căit amarnic:
Mireasa cheltuia nechibzuit
Și, cum nu mai putea să fie darnic,
Ea, fără vreun regret, l-a părăsit.

Femeia e șireată (poate fi...)
Și, dacă-i și frumoasă, și cu școală,
Ea poate să prostească până și
INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ.

Proză scurtă umoristică

**Tema – impusă: „Ce bine era când ziceam că
este rău”**

Premiul I

Florin Alexandru – Făgăraș

Scenariu de film

Scena 1- Leo este un tip obișnuit. Muncește puțin, se plânge mult și câștigă puțin.

Are haine mici, pantofi mici, vise mici. Și datoriile mari. Plus o amică enormă.

Leo se uită pe fluturașul de salariu. Fluturașul își ia zborul cu 42% din salariu. Leo stă pe un scaun și înjură statul. Pe scaun. Se ridică și înjură și fluturașul. ANAF- scoate Leo din tine.

Scena 2- Domnișoara Lia, într-o rochiță roșie și pantofi roșii, sapă la roșii. Prim-plan cu bustul domnișoarei Lia. Se pare că-a terminat școala fie la Sânnicolau Mare, fie la Silicon Valley.

Scena 3- Leo a terminat și el. Ultima sticlă. Vede două sticle. A doua e cea reciclabilă.

Scena 4- Lia face duș. Ne mirăm. Are apă caldă? Prim plan cu bikini. Nu ne mai mirăm. Oftăm.

Scena 5- Armand oftează și el. Și-a găsit diploma de la bac. Sub niște parizer. Să mai zică cineva că nu l-a luat. De parizer, ziceam.

Scena 6- Lia, roșie în obraji, mușcă dintr-o roșie.

Roșia geme de plăcere.

Scena 7-Acasă, amicalui Leoe în pat. Leoo prinde cu un dicționar în mână. Oacuză că l-a tradus.Leo, un binecunoscut pomicultor de către organele de ordine, o bate măr.

Apoi, pe un coridor îngust, o ducecu greu la bucătărie.

Amica lui Leose plânge că o duce rău.

Scena 8- Imagini cu frigiderul plin cu facturi neplătite. N-au mai încăput în aragaz.

Vedem pe amicalui Leo care zace într-o baltă de ketch-up.

- Acum te mai îndoiești de dragostea mea?- îl întreabă ea.

Leoîndoaie o factură. Nu știe ce să-i răspundă. Așa c-o lasă moartă.

Scena 9- Lia e printre niște roșii verzi când primește un mesaj sexy de la Armand. Roșiile văd mesajul și brusc se înroșesc.Lia îi trimite emoționată lui Leo un sms: 100 de euro ora.

Scena 10- Din cauzainflației galopante, Leo se grăbeștesă ajungă la Lia. Pentru că n-are cal, fură o bicicletă. Inflația devine „pedalantă”.După bicicletă vedem fugind o babă. E proprietara bicicletei. După cum aleargă, baba sigur mergela sală.

Scena 11- Armand ajunge la Lia. Se dă jos de pe bicicletă și-o îmbrățișează cu foc.

Vedem că iese fum.Și cum nu iese fum fără rating, imediat se transmite la tv.

Cei care au mai mult de două antene, pot vedea imagini în direct pe ANTENA 3.

Secvența 12-BREAKING NEWS: Zelenski citește un roman în două volume: Război și pace. Nu l-a terminat. Pentru că Putin i-a furat volumul doi.

SECVENȚA 13- Un grup de reporteri îl caută pe premier prin Buzău. Nu-l găsesc.

Premierul a fugit în Moldova.

Secvența 14- Lia îi spune lui Leo că la anul vrea să câștige Eurovizionul.Și că, după operație, o s-o cheme I-lie (sau I lie?!).

Scena 17-Leo vrea să fugă.Baba îi spune că pentru că avem un Guvern stabil, din toamnă o să-i crească pensia cu 10 lei. Și îi dă să bea. Leo bea. Și bea.Și o cere de soție.

Secvența 18-Pro Tv cumpără drepturile să filmeze nunta. Invitați: Gheboasa.

Secvența 19 -Din lipsă de sponsori, nunta se mută pe TVR. Cântă Fuego și Irina Loghin.

Secvența 20- Oareunde vor merge cei doi în excursie după nuntă?

Vedem cotele la casele de pariuri: Zanzibar- 1,40,
Tibet- 2.40, Strehaia- fără număr.

Secvența 21-Leo s-a trezit din beție. O vede pe
babă și plânge:Doamne, ce bine era când eram
sărac și dator, c-o amică grasă, proastă și urâtă.Ce
bine era când ziceam că este rău.

Așa că,nu vă mai plângeți! C-o duceți bine.

SFÂRȘIT

P.S. Film sponsorizat de Guvernul României și
Alianța de la guvernare.

Câine rău

Jeana era croitoreasă,

Jean frizerul o iubea.

Jeana locuia cu mama ei într-o garsonieră la bloc.

Jean, nu.

Și pentru că cei doi se iubeau și câștigau bine, au
hotărât să-și unească și destinele și afacerile. Ea ca
designer vestimentar. El ca hairstylist.

Și, cu banii de la nuntă plus din economiile lor,și-au
cumpărat împreună o casă.

Pe care s-o folosească atât ca locuință cât și pentru
cele două afaceri.

Din care câștigau foarte bine. Ceeace a atras atenția unor oameni din oraș. Chiar și a unicunoscut interlop care le-a propus să se asocieze cu el. Dar cei doi l-au refuzat.

Și pentru că interlopul îi amenințase că vor avea probleme cu casa și afacerile, cei doi au hotărât să-și cumpere un câine lup care să le păzească casa.

Așa a apărut Rex, un câine lup orfan care n-avea mamă, n-avea tată. Și care le păzea casa. De nu-îmai călcau nici hoții dar nici clienții. Plus că începuseră reclamațiile de la diverși cetățeni că au un câine rău nesemnălit. Cetățeni cam ciudați cu părul vâlvoi și murmurând psalmuri religioase, găsiți tremurând în nucul din fața casei.

N.A. A se vedea avantajele plantării unui nuc în fața casei.

Din păcate, afacerile celor doi au ajunsă fie pe minus.

De-a trebuit ca domnul Jean să ia două măsuri: să pună pe poartă oplăcuță cu „CÂINE RĂU” și să intre într-un partid. Unde șeful local le-a promis că se vor ajuta reciproc: ei îl vor ajuta în munca de partid iar el le va proteja afacerile.

Totul a fost Ok până în noaptea în care domnul Jean era plecat de acasă iar Rex

I-a mușcat pe șeful lor de partid. Care se plimba visător și „întâmplător” prin fața casei meditănd la „*problemele partidului*”. Și n-a mai apucat nici nukul. Noroc că în casă era doamna Jeana, o blondă cu 20 de ani mai tânără decât domnul Jean, care tocmai citea „*Psihologia inconștientului*”. Și care, inconștientă fiind, a aruncat cu Freud în Rex. După care a început să plângă nevrotică. Dar vorba lui Freud “nevrozele pot fi tratate”. E cece a făcut toată noaptea și șeful local.

După această întâmplare, domnul Jean l-a trimis pe Nero o lună de zile la o școală de dresaj. Nu știm ce i s-a întâmplat acolo dar la întoarcerea acasă Nero nu mai era Nero: plângea toată ziua, iar noaptea se ascundea de frică în coteț.

De-au trebuit să schimbe plăcuța de la poartă cu alta: “CÂINE BUN”.

Din păcate, noul Nero a fost un paznic jalnic și hoții i-au prădat la greu. Iar șeful de partid ca să se țină de cuvânt și să le protejeze afacerile, a trebuit să le facă cadou unei amante și unui nepot.

Atunci, doamna Jeana a fugit, fără să semnalizeze, cu șoferul șefului.

Se spune că, într-o seară, când domnul Jean îi dădea medicamentele de depresie lui Nero, a fost

vizitat de șeful lor de partid. Cică domnul Jean i-a spus, privind spre Rex:

Ce bine era când ziceam că este rău.

Și Nero a aprobat tăcut din cap. Și a zâmbit nostalgic.

Cine știe dacă este adevărat sau nu. Așteptăm știrile Tv.

Premiul II

George Eftimie- Buzău

Inima

Bună ziua domn primar.

Bună ziua loane. Ce faci? Cu ce noutăți ai venit astăzi la mine?

Ce să fac domn primar, eu destul de bine mulțumesc lui Dumnezeu; nevasta și copiii sunt bine, animăluțele din curte așijderea, cu ajutorul

dumneavoastră mi-am trimis copilul ăla mic la o școală ajutătoare și face progrese în fiecare zi. Sunt foarte mulțumit. Dar la vecinul Gheorghe este dezastru domn primar. Noapte de noapte îl calcă ursul de nu mai pune geană pe geană și degeaba. Trei oi i-a mâncat pâănă acum, i-a mursecat căinii de nu mai au curaj nici măcar să latre când văd dihania apropiindu-se de ogradă. Este teroare. Parcă l-a pedepsit Dumnezeu. Stă la poala pădurii și parcă e-n drumul jivinelor. Dacă n-ar fi el cred că pe mine vecinul lui m-ar ataca, tui mama lor de creaturi, că ele n-au minte, le-o fi dând foamea ghes, sau dracu, cine știe.

Păi măi loane, ajutați-l și voi cu ce puteți că vecini sunteți. Stați la pândă și alungați-l cu ciomegele că ursul se teme dacă vede că sunt mai mulți în preajma lui, faceți zgomote, hăuliți-l, dați cu bolovani și dacă se apropie dați cu furca da nu cumva să-l omorâți că legea nu vă dă voie și faceți pușcărie. M-ai înțeleș?

Înțeleg domn primar, am făcut de toate dar fără nici un rezultat. Dihania când se repede rupe gardurile, intră ca la ea acasă, nu ține cont de nimic, ia oaia și pleacă de parcă a făcut cumpărături la supermarket.

Ce spui tu loane este coșmarul de pe lume, dar eu cu ce pot să vă ajut? Vă dau și eu un sfat acolo, să fie bine ca să nu fie rău, dar nu pot trimite vânătorii la pândă că iese moarte de urs. Așa ceva nu se face într-o țară a Uniunii Europene care s-a angajat să respecte ca Moise în pustie toate ființele domnului, pe fiecare după felul său de a fi și de a mânca.

Da domn primar, înțeleg, dar Gheorghe săracul este disperat. Mai are puțin și pleacă în lume, că Doamne ferește o să-l atace ursul în casă și-i mănâncă nevasta, copiii, ba chiar și soacra, deși aia e cam bătrână și o să fie greu de mestecat.

Mai faci și glume loane!

Ce să fac domn primar, așa-i românul, că asta ne mai ține, spiritul de glumă. Eu am noroc cu gardul electric; ehei dacă nu-l aveam mă vizita și pe mine dihania.

Păi mă loane mută naibii gardul ăla electric pe partea dinspre pădure a gospodăriei lui Gheorghe și iaca așa s-a rezolvat problema.

Eu nu înțeleg de ce nu v-ați gândit la asta mai înainte că doar este la mintea cocoșului. Așa o să fie și Gheorghe protejat și tu și s-a rezolvat problema. Hai la treabă, că nu e timp de pierdut și eu mai am și pe alții la rând în audiență.

Zis și făcut. Toată ziua a muncit Ion și Gheorghe la instalarea gardului electric spre pădure. Gheorghe muncea cu râvnă că era foarte bucuros de această schimbare de situație.

Să-l văd eu numai cum l-apucă dârdâitul când o pune laba pe gard și rânjește la mine pofticiosul. N-aveam bani mă loane, că făceam eu treaba asta mai demult și nu te mai supăram pe tine. Unde mai pui că erai și tu apărat de dihanie, că doar de-aia mă ajutți acuma nu că vezi doamne te-a apucat așa deodată dragul de mine.

Așa este Gheorghe, mi-a zis domn primar, altfel nu renunțam eu la bunătate de gard că mă simțeam în siguranță; acuma dracu știe... dacă-i trece prin cap să-l ocolească pe mine mă găsește primul.

Stai liniștit loane, animalul este animal, el nu gândește în prostia lui; îl scutură gardul și pleacă-n durerea lui în pădure să mănânce fragi și mure, că trebuie să devină și el vegetarian ca toată lumea, că ăsta este viitorul. Îți spun eu că peste un an doi nici nu mai avem nevoie de gard, că ursul n-o să mai poftască la carne în veci. Acu s-a nărăvit ăsta, da-i facem noi educație.

Noaptea a trecut liniștită, câinii n-au lătrat, ursul n-a apărut, se părea că liniștea lui Dumnezeu se înstăpânise peste raiul de flori și de verdeață de la

poalele pădurii. Teama ca o vulpe vicleană se depărta din sufletul lui Gheorghe dar parcă se insinua în sufletul lui Ion ca o presimțire. Apele liniștite sunt adânci se gândea Ion și nu ști ce-ți aduce ziua de mâine. Ursul ataca noaptea așa că ziua fiecare pleca la treburile câmpului fără teamă de atacurile nebunului.

Așa și Ion a plecat la oraș pentru târguieli, că începea școala șiăștia mici nu aveau nici de unele. Era o zi frumoasă, soarele încălzea pământul reavăn, iar copiii alergau îmbujorați în jurul soției fără grija zilei de mâine și fără să le pese de frământările părinților, erau bucuria întruchipată. S-au întors pe la prânz mulțumiți de cumpărăturile făcute și când au intrat în curte au rămas înlemniți. Grajdul larg deschis iar Joiana nu era de găsit nicăieri. Dinspre pădure se auzea larmă și strigăte disperate: URSUL MĂI, URSUL... și o bănuială ca o părere de rău adâncă sfâșie inima lui Ion.

Despre alegeri

Anul acesta este anul alegerilor. Alegem cu mintea și nu punem mâna. Mâna o pun alții mai sprinteni și mai interesați. Pe banca din fața blocului câțiva pensionari discută. Cum ce discută? Dacă nici ei n-au ce discuta...

Discută de pensii, de copii, de nepoți, de prețuri, ba chiar și despre alegeri. De ce-o mai fac? Iaca nu știu, oricum pentru cei mai mulți dintre ei este târziu în suflet și târziu în gând. Le-au rămas amintirile spânzurate undeva pe drumul luării aminte. Așa făceau și bunicii mei. Despicau firul în patru când și cu cine aveau ocazia.

În cazul nostru este agitație mare. S-a zvonit că alegerile de anul acesta au fost fraudate. Cică este cea mai mare escrocherie de când se fac alegeri și până acum. Mie nu-mi vine să cred. Așa ceva nu se întâmplă în Europa noastră. Nu ne permite UE. Zici că guvernul a orgazinat fraudă? Du-te omule că nu poate fi adevărat. Avem un președinte neamț, avem un general la senat, l-avem pe Marcelică la camera deputaților, ce garanție mai bună poate fi.

-Nea loane, auzi bre că nu mă crede, matale ești mai în etate, ai prins alegerile din 45, spune cum a fost atunci și cum a fost acum.

-Identic și la fel.

-Hai bre nea loane, atunci au furat comuniștii că le dădea mâna, dar acu ce dracu, cine a mai furat.

-Tot ei Gheorghiuță.

Se face liniște și toți rămân cu gurile căscat și urechile ciulite la ce are de spus nea Ion că parcă de peste treizeci de ani comuniștii nu mai fac politică.

-Ba bine că nu, fac nene fac și încă cum... Năravul din fire n-are lecuire.

-Păi cum credeți voi că s-a împlinit profeția lui Brucan? Uite așa. Oamenii se schimbă obiceiurile rămân. Știa el ce știa, că doar era plimbat prin America și Europa, văzuse ce era de văzut și prost nu era. A dus-o bine și cu comuniștii și cu capitaliștii.

-Nea loane o cam scalzi, vezi că acum candidează și alte nații, francezi, nemți și ei tot prin fraudă câștigă?

-Tot, păi nu se vede? Nepoate cum crezi că la numărătoare s-au găsit în urne mai multe voturi decât cetățeni prezenți la vot? Cine le-a băgat

acolo, maica Precista? Are dreptate nea Ion. Cum mama dracului?

Am un vecin care și-a vândut votul, el mi-a spus, 100 de euro votul și cum au fost cinci buletine... ia gândiți-vă, om s-a făcut. Altul muncește o lună pentru banii ăștia. N-ați văzut cum a crescut deodată prezența la vot?

-Ai văzut nepoate? Cu ce spui îmi dai dreptate. Hoția din România n-o scot nici americanii cât sunt ei de aliați strategici.

-N-o scot nea loane că și lor le convine. De unde să aibă ai noștri atâția bani de cheltuială, era mai ieftin cu un kil de zahăr și unul de ulei.

-Vezi nepoate? Fii deștept că țara geme de proști, dacă ești pe fază împaci și capra și varza, și te alegi și tu cu ceva, că n-ai să schimbi nimic, tot ăia ies la vot .

-Bravo nea loane, m-ai luminat, hai să-ți dau o bere că mai sunt trei rânduri de alegeri și om m-am făcut. Cu banii de pe voturi fac concediul la munte în Austria. S-auzim de bine.

Premiul III

Calotă Rodica - Mătășari

Program de funcționare

-V-am convocat, spuse șefa CSR, pentru că am și, mai ales, ați neglijat o seamă de responsabilități, neglijență ce periclitează compania. Așadar, din cauză că ați făcut abuzuri nenumărate, nu mai aveți drepturi, doar obligații și responsabilități. Voi da citire listelor, chiar dacă ele vor fi și afișate.

Începem cu obligațiile, enunțate la persoana I, întrucât angajatul nostru este cel mai important, deci se află în centrul atenției noastre:

-Mă oblig să mă prezint la job în cea mai bună stare de funcționare, pentru a evita transmiterea vreunui virus și coruperea întregului sistem administrativ; să mă documentez asupra unor tehnologii noi, astfel încât să contribui la progresul ireversibil, irepresibil, chiar iremunerabil al companiei; să zâmbesc, indiferent de starea mea

fizică sau psihică, pentru a nu altera compoziția mediului de lucru; să nu pierd timpul cu servitul cafelei, ceaiului și cu pelerinajul la toaleta: se va implementa perfuzia cu apă, sucuri și cafea, respectiv ceaiuri, iar cererile de mers la toaletă vor fi înregistrate, după ce, în prealabil, au fost supuse votului în CA, în funcție de priorități și de meritele fiecăruia. Lista continua cu alte sute de obligații, la care angajații oftau sau făceau grimase, dar nu părăseau contextul, chit că se simțeau îndesați în cazanul cu smoală, chiar de aceea care ar fi trebuit să-i scoată din el.

La responsabilități, lista a fost și mai cuprinzătoare, acestea fiind enunțate în funcție de gravitatea carențelor constatate sau impuse de evoluția socială:

-Dacă numărul bărbaților depășește pe acela al femeilor, avem nevoie de voluntari care să efectueze operații de schimbare de sex, pentru că această nedreptate trebuie reparată; dacă, dimpotrivă, este inflație de persoane feminine, schimbarea de sex devine facultativa, deoarece este prea costisitoare și de durată, ceea ce ar aduce prejudicii societății noastre.

-Dacă o familie are mai mulți copii, aceștia vor fi judicios împărțiți, să poată contribui și familiile

sterile la bunul mers al copiilor la școală, singura instituție unde trebuie duși și de unde trebuie luați, nu contează dacă-i încurcați, că tot acolo ajung, în ziua următoare.

La capitolul responsabilități ecologice, toată lumea a achiesat fără să cârtească, e vorba de urgențe, nimeni nu ia în derâdere viitorul omenirii. Prima și cea mai drastică măsură este aceea a celor cinci R: celor trei arhicunoscuți tuturor, li se adaugă Reinterpretarea și Redistribuirea. Nu mai poate fi tolerată rispa: vor fi raționalizate consumul de energie electrică, folosindu-se piloerectia și electrizarea prin frecare; consumul de apă, nemaiaruncându-se apa care servește la clătirea protezei, ci datul mai departe, pentru următoarea proteza; a săpunului din mână în mână; hârtia igienică va fi administrată parcimonios, pentru că, suplimentar, în acest scop se lucrează la metodologii digitale...

Avem, desigur, și responsabilități medicale, atât față de afecțiunile proprii, cât și față de ale celorlalți, în sensul că toate acestea trebuie disciplinate, nu lăsate să se producă anarhic. De exemplu, durerile cel mai frecvent întâlnite, cele de dinți, datorate, în special consumului de dulciuri din week-end, sunt programate luna, la prima

oră. Nu doresc, în niciun caz, ca vreun angajat să reclame o astfel de durere, la o altă oră din zi și nici în vreo altă zi. Se consideră o încălcare grosolană a regulii de programare și va avea repercusiuni neplăcute, precum diminuarea retribuției. Durerile de cap nu sunt acceptate, ele fiind considerate ca efecte ale unei proaste gestionări a resurselor financiare, de timp sau de loc, fiindcă sunt locuri care îți dau dureri de cap și acelea nu trebuie frecventate. Durerile de tibia sunt minimalizate, ele putând fi reglate din mers și prin mers, cu o condiție: să nu devină un obicei sau să se transforme în fâțâială prin toată compania, iar cele de bilă, ficat sau pancreas sunt considerate dureri secundare, că doar nu ne-am pierdut mințile, să ne lăsăm trași pe sfoară sau intimidați de niște glande... Cele de omoplat sunt programate joi, între orele cincisprezece și șaisprezece, un interval destul de generos, ca să nu existe reclamații din partea procrastinatorilor, care și le amână pentru ziua de vineri, ca să ciupească din timpul destinat producției, pentru a se îmbuiba cu trei mii șase sute de secunde în plus de week-end. Infarctul e de-a dreptul jgignitor, adică nu ai fost în stare să întreții singurul motor al ființei tale și vii să îți demonstrezi această incapacitate, în fața atâtor

oameni, să le dai un exemplu de proaste maniere de sustragere de la responsabilitatea primordială față de propriul corp, care este o încălcare gravă a ordinii și disciplinei existențiale, așa putea spune... Să nu credeți că decesul e o soluție de a te sustrage de la respectarea acestor reguli, nici pe departe, e o formă de protest vetustă și ineficientă: dacă ești suspect de o asemenea aventură și nu ai redactat o cerere de preîntâmpinare, ești resuscitat și obligat să-ți revizuiesti atitudinea nonșalantă, destul de enervantă pentru angajator, ca să nu te concedieze. Este, de asemenea, interzisă poluarea: nu emitem nimic, nu opinii, pe care nu ni le solicită nimeni, nu pretenții, nu gaze, așa că supravegheați-vă atent orice scăpare, chiar și eructațiile...

Excepție fac fracturile, dar pentru asta există e-Fractura, care se ocupă online de ele, nu este nevoie să părăsim locul de muncă, atâta timp cât ne sunt furnizate, contracost bineînțeles, atele digitale.

Dacă sunt obiecții, expuneți-le acum, nu după validare!

-Am putea, îndrăzni o voce firavă, să invalidăm programarea durerii de dinți, vă rog? Oricât m-aș autosugestiona că nu mă doare până la ora

stabilită, tot nu reușesc să-mi conving măseaua de minte că nu mă doare, pot sucumba și, din cele expuse aici, decesul e mai culpabil decât orice altă abatere.

-Da, se poate, dar cu schimbare de serviciu sau de epocă, dacă se mai fac simulări de întoarcere în timp, de exemplu, în Evul Mediu sau în Renaștere, când cei cu o astfel de atitudine rebarbativă erau condamnați la spânzurătoare sau ardere pe rug. Doar că și aici e nevoie de programare, fiindcă sunt multe solicitări din partea unor superficiali care nu știu ce presupune această perioadă cumplită a umanității.

-Deloc, se învigoră vocea: în descrierea vieții monahale, făcută de Rabelais, nu exista nicio interdicție: ei se trezeau, căscau, tropăiau, scuipau, se scărpinau, se-ntortocheau, se rostogoleau, pârlăiau, râgâiau, plescăiau, imitau strigătele tuturor animalelor: fornăit, grohăit, nechezat, cucurigat, mugit, cotcodăcit, se spârcăiau, bolboroseau, tunau, fulgerau, plouau, fulguiau și nu-i scotea nimeni din abație, nu erau desființați și pentru un părț, scăpat de prea multă concentrare.

-Prin disciplină și rezistență la tentații, mai ales a celor ce au deprins obiceiul de a ignora ori sabota rigorile perfecțiunii, ne deosebim de acei barbari

care acordau mai multă atenție animalului din ei, așa cum se poate deduce din descrierea pe care ai invocat-o. Să nu uităm că azi asta fac mai toți tik-tokerii, cântăcioșii care tânjesc după glorie efemeră și un public al lor, scriitorincii, starleții și starletele, în loc să investească într-o profesie sigură, onestă și benefică, în condițiile în care comisiile de evaluare sunt alcătuite dintr-o pâlnie căzută-n cap, adică-n estuar, dintr-o mașină de tocat cu proteză, o răzătoare cu bigudiuri și pistoane, o strecurătoare de zaț și câteva bujii cu silicoane...

-Da, dar barbarii aceia erau liberi și fericiți, se cultiva grija pentru om, că de asta se numeau umaniști, nu existau bolile de azi: depresia, anxietatea, cancerul, în proporții astronomice, în pofida sărăciei, foametei și războaielor. Ce bine era când era rău!

-Și ce rău e acum, când e bine, că, dacă mai apar obnubilați ca tine, se duce de râpă tot efortul acelor minți geniale care au creat aceste oaze de câștiguri în deșertul economic, să nu ajungi cerșetor, vidanjor, insemnator de elefanți sau cine știe ce numărător de voturi într-o secție a unui spital de boli mintale... Sau, și mai rău, ca sinistrații profesional ce-și spun artiști!

-Artiștii sunt veseli, chiar dacă inima lor e zdrobită, corporatiștii sunt triști, că de aia li se și spune corporatiști...

Șotronul

Pândea copiii jucând șotron pe aleea din fața blocului, un joc perimat, spuneau ei, dar antrenant, pe care tot el îi învățase să-l joace, dar, când voia să le mai dea câte-o indicație, fugeau și-l lăsau singur. Parcă-l mâncau tălpile să-nceapă a țopăi prin pătrățele, dar se abținea, să nu creadă locatarii că s-a țicnit.

Constatând că pofta de a sări ca un greiere peste meridianele trasate cu o cretă roz și paralelele ce păreau mai mult gălbejite decât galbene, întrerupte din cauza câte unui cucui în asfalt sau a baschetilor care aterizau fix pe linie, se gândi să-și deseneze unul în dormitor. I-ar fi prins mai bine sufrageria, dar acolo se cantonasera fiul, nora și cei trei nepoți, el mai lipsea, cu șotronul lui...

A sustras o cretă de la cel mic, a zvârlit cât colo simulacrul de preș, de care se împiedica adesea, și

a început să construiască o dihanie din figuri geometrice, că numai pătrate nu-i ieșeau, fiindcă-i tremurau mâinile, dar nu conta, era un cadru în care avea să implementeze mai multe obiective, așa cum procedase aproape cincizeci de ani, la cazarmă, unde fusese spaima subalternilor, supraveghind cu cerbicie orice manevră, oricât de neînsemnată ar fi fost.

-Dacă trec de linie, fără să o ating, iese Trump, dacă nu, nici nu mă interesează molfăiala politicii americane, nici orbecăiala prin ceața britanică... Dacă m-aș putea crăcăna suficient, la capăt, aș plonja ca *mujicul* de Putin, cu ghearele înfipte în budinca asiaticilor și m-aș preface că am alunecat pe covorul întins de Macron lui Xi Jinping. Oricum, o să așez un mongolfier, un balon din ăsta cu mutra lui Kim Jong-Un, dar se pare că am pompat cam mult aer în el, abia de-l mai pot ocoli. Nici nu și-a dat seama când a-nceput să salte ca un cosaș prin toate acele tarlale imaginare, că, necalculând corect viteza de execuție, s-a trezit proiectat în ușă, care s-a deschis cu atâta zgomot, încât patru capete ciufulite s-au înființat să afle ce s-a întâmplat în odaia bunicului.

-Nimic, nimic, s-a scuzat el, a căzut Trump, n-a trecut de linie.

Curioșii, toropiți de somn, s-au întors la paturile lor, neavând suficientă energie să digere acest răspuns bizar. Dar nici nu au apucat să-și reînnoade somnul, că o bufnitură ca de bombă i-a adus din nou la ușa buclucașă, cu ochii cât cepele...

-Nu s-a întâmplat nimic grav, Putin s-a crăcit peste Alaska și i-au sărit ciubotele peste hotare, dar, gata, le-am recuperat.

Bieții naufragiați s-au târât spre bârlogul lor de urși deranjați din hibernare, când s-au pomenit cu o pocnitură, de-au crezut că a explodat conducta de gaze....A pocnit Kim Jong-Un, li s-a motivat de același geniu militar, care a fost dus cu forța la spital, ca să nu cadă acoperișul pe ei, până dimineața.

-Nu înțelegem ce s-a întâmplat cu el, a fost lucid, cooperant, până azi-noapte, când a început să țopăie prin dormitor, să zdupăie și să inventeze tot felul de scuze bizare.

-Nouă ni s-a părut normal, au ripostat cei de la Urgențe, a justificat dorința lui de a face acel lucru care l-a pasionat, din copilărie, înainte de a se întâmpla ceva care să-l împiedice în a-și satisface o nevoie ludică ascunsă, dar, urmărindu-i visul, cu ajutorul acestui sistem cu electrozi, am fost puțin îngrijorați de preocuparea cea mai intensă pe care

o manifesta: aceea de a construi o nouă arcă, una contemporană, pentru a salva, de la flăcări, de această dată, câte o pereche de viețuitoare din fiecare specie. Poate de aceea arca aceasta semăna mai degrabă cu o cisternă decât cu o ambarcațiune, cum fusese cea a lui Noe.

-Si se animale ai adus, tataie, pe navă? Se auzi vocea emailată a celui mai mic descendent din neamul lui. As vlea si eu o pelege de cai!

-O *peleche* de cai aş fi vrut şi eu, dar n-am găsit două exemplare care să se potrivească. Am avut un cal din rasa Lipiţan românesc şi o iapă pursânge englezească, dar nu se vor potrivi niciodată, ca să-i pot îmbarca. Poate dacă-i antropomorfizăm, de nor fi făcut-o şi singuri, că multe animale, care nu consumă substanţele pe care le adoră bipezii, au depăşit coeficientul de inteligenţă umană, uneori şi pe cel de inteligenţă spirituală, chiar pragmatică, adică antreprenorială, cum e denumită mai nou. Văzând ochii mari devorându-i faţa, strămoşul viitorului locatar galactic fu nevoit să explice: Pe arca asta, navă cum i-ai spus tu, nu sunt primite corcitură sau rebuturi, doar exemplarele cele mai reuşite, iar acestea se găsesc foarte greu. Fie că sunt oameni sau animale, trebuie să fie frumoase, inteligente, reziliente şi, pe deasupra, morale. Iar

această ultimă exigență e aproape imposibil de îndeplinit. Începusem cu o pereche de actori de la Hollywood, o altă arcă sau navă din care se pot selecta exemplare umane superbe, dar scala aparatului de detectare morală rămânea la zero sau, dacă înregistra câteva unități, scădea vertiginos în următoarele secunde, de se uitau toți cei de față, pe sub aparat, să vadă unde s-au dus indicatorii... Când, în sfârșit, am găsit o actriță care să corespundă standardelor, a fost imposibil să-i găsim o pereche pe potrivă, e în lucru un robot care să poată suplini carențele actorului ce se apropia de portretul robot al bărbatului ideal, dar mai avem de așteptat până să fie desăvârșit. Până și animalele care trăiesc în preajma omului s-au corupt: niciunui animal, alterat de comportamentul uman, nu i-a fost permis accesul pe arcă. Și nu au fost puține cele alese dintre cele mai spectaculoase: o hărmălaie de specii uzate, abuzate de nepriceperea și orgoliile nesăbuite ale stăpânilor, care mai de care mai tumefiate de mândrie, mai coafate, frizate, cârlionțate, îmbâcsite de fixativ, de fundițe, de accesorii, de bijuterii, de carduri la vedere, de mijloace de transport concrescute, încât păreau jumătate animale, jumătate automobile, ca și stăpânii lor,

majoritatea decapotabili. Când nici nu te aștepti, te trezești cu o capotă de body sau de rochie că-ți turtește nasul. Sau cu salturi intergeneraționale, chiar și între regnuri, pe hubloul unui tricou de fotbalist american... De asemenea, știi, după colți și gheare, care animale sunt carnivore, dar acum, dacă au aparate dentare și unghiile îngrijite, cu toate cuticulele tăiate, nici pomeneală să mai intuiești ce se află în spatele unui gard vopsit. Sunt atâția vegetarieni, chiar vegani, care nu consumă carne de animale, dar își devorează cu mare drag semenii. Mai e și evoluția științei, care ne informează că există și plante care mănâncă animale, nu doar animale care mănâncă plante. Era mult mai ușor să faci o selecție, pe vremea lui Noe, ce se vedea la suprafață era și în profunzime; acum, trebuie să dai la o parte sute, chiar mii de straturi și te îngrozești de ce găsești: canioane pline de suflete cu roți dințate, cu piulițe pierdute, vene pline de mâl colorat sau de combustibil, creieri înveliți în staniol sau gumă de mestecat, stomacuri pline de fluturi supraelastici, emigrând între esofag și duoden, că, odată intrați pe aceste conducte, nu se mai puteau răzgândi, colonii de bacterii din cretacic... Cauți palmele de bățuri și le găsești pe tălpi sau după ureche și nu mai știi ce

organ a fost folosit pentru gândire sau pentru anihilarea ei, că e foarte dureroasă, pe o scară de la unu la zece, ajunge rapid la două mii, dă-ți seama de duranța și suferința celor ce se încăpățânează să nu recurgă la operația de extirpare a acestei anomalii, până la urmă, că nu-ți servește la nimic, decât la reconstituirea unor poziții din vremea culturii de Hamangia, ca să aflăm cum îl obținem pe π din raportul conjugal a două numere întregi la cap. Și nu ai cum să intuiești, dacă nu răzuiești până la cod, că el e sâmburele fructului uman atât de criptic, de peticit, de hibridat, de la o vreme, de fapt, de la niște vremuri încoace. Așadar, de v-ați speriat de comunitatea LGBT, stați să o vedeți pe aceea dintre regnuri, când toate organele, mai mult sau mai puțin din fibre musculare, cu inserții metalice sau plastice, vor fi acoperite de epidermă din policarbonat roz sau roșu, iar demersurile de împerechere vor profera pe Chat GPT, ce va fi!

Mențiune

Morda Baciuc Camelia – Vinerea Jud. Alba

Așteptând autobuzul 28

O stație de autobuz, o bancă, un cetățean elegant citind ziarul! Îl voi numi Cetățeanul numărul unu. Se apropie un alt cetățean, vizibil cu probleme psihice, pe care îl voi numi Cetățeanul numărul doi, care se așază pe bancă, alături de celălalt. După o clipă de tăcere, noul venit intră în discuție:

- Bună ziua, chiar dacă e cam de ploaie!
- Domnul cu ziarul, ridică privirea, îl analizează pe intrus, înțelege că este dus cu pluta și răspunde:
 - A fost bună, până acum câteva minute.
 - Așteptați autobuzul?
 - Oh, nu! Stau aici ca să număr câte autobuze trec prin stație.
 - Și, până acum, au trecut multe?

- Multe! Vi le pot spune în funcție de număr, culoare și cap de linie.

- Ce ocupație neobișnuită aveți!

- E un hobby.

- Dar nu aveți un loc de muncă?

- Ba da, însă cu frecvență redusă!

- Cum adică?

- Păi, merg la lucru, salut și plec. După cum spunea Cesare: "Veni, vidi, vici!".

- Aveți și vicii?

- Multe! De exemplu, să citesc ziarul în liniște, pe această bancă, fără să fiu deranjat, așa cum o faci dumneata.

- Apropos! Cine este Cesare, vreun vecin?

- Desigur! Numele complet este Gaio Giulio Cesare și locuiește la parter.

- Ce nu meciudat are! Nu prea pare de pe la noi.

- Păi, cu emigrarea asta, ne-am mai corcit.

Un moment de reflecție pentru Cetățeanul numărul doi, după care continuă:

- Văd că aveți o umbrelă. Ați luat-o pentru că va ploua?

- Nu, este doar accesoriu la costum.

- Aha, bine că nu plouă! Eu nu am umbrelă.

- Dacădoriți, facem pe din două umbrela mea.

- Oh, ce drăguț sunteți! Iată, un om generos!

Cetățeanul numărul unu, cu speranța că va fi lăsat în pace, reia lectura ziarului. Dar:

- Știți, nu v-am spus, adevărat, nici dumneavoastră nu m-ați întrebat, eu aștept autobuzul 28. Merg până la piață. Dumneavoastră pe care îl așteptați?

- Eu nu am preferințe. Urc în oricare, fac un tur prin oraș și mă întorc aici. Apoi urc în altul, apoi în altul și tot așa până seara.

- Ce frumos! Așavedeți tot orașul.

- Nuuu! Citesc ziarul, nu mă uit pe geam.

- Și atunci, de ce vă plimbați cu toate autobuzele astea?

- Măplimb, în speranța că găsesc un loc de pace unde să citesc ziarul.

- Dar, de ce nu citiți acasă?

- Acasă nu mă pot concentra. Știți, între ziduri, e mai greu cu concentrarea.

- Vă înțeleg! Și eu am probleme cu zidurile. Din cauzelor, nu mă pot concentra la nimic, de teamă să nu dau cu capul în ele.

- Nu v-ar strica să dați puțin cu capul într-un zid. Vi s-ar mai pune în ordine piesele din creier.

- Credeți că am probleme cu creierul?

- Puțin de tot! Se poate rezolva la un psiholog.

- Psihologul este tipul acela care te ascultă când tu îi povestești?

- Nuuuu! Este mecanicul cerebral. Te duci la el, îți deschide cutia craniană, îți așază piesele la loc și ești ca nou.

- Aha! Acum înțeleg de cesoră-mea, când se întoarce de la psiholog, pare un copil. E ca nouă!

- Adică, sunteți doi în familie cu piesele căzute la cerebel?

- Suntem patru! Și părinții! Moștenire de familie, de la bunici!

- Aoleu! O familie de dilii! Ce distracție o fi în casa voastră!

- Daaa! Ne distrăm tot timpul. Are fiecare talentul lui: tata bate cu degetele în masă și dă din picioare, mama numără boabele de piper, fasole, mazăre, le mută pe masă, le pune pe culori, soră-mea are tic nervos, mișcă capul și repetă niște cuvinte, eu vorbesc într-una, fac atmosferă.

- Ferească Dumnezeu! spune Cetățeanul numărul unu, lăsând să-i cadă ziarul pe trotuar. Între timp, ajungea utobuzul 28. Cetățeanul numărul doi, se ridică de pe bancă și se adresează celuiilalt:

- Uitați, a venit douășioptu'! Îmi pare rău, dar trebuie să vă las. Of! Am uitat să vă întreb: ce mai

scrie prin ziar? Poate ne întâlnim mâine și-mi spuneți.

-În niciun caz! Mâine merg la muncă pe jos. Nici vorbă să mai aștept aici autobuzul 28!

Plata facturilor

Pe o bancă din fața blocului stă un domn foarte concentrat asupra unor hârtii pe care le tot sucește de pe-o parte pe cealaltă. De la scara vecină, se apropie un cetățean și se așază alături. După ce îl urmărește câteva minute, fără să fie băgat în seamă, noul venit intră în vorbă:

- V-aș saluta dar, nu vreau să vă deranjez.

- Tocmai, mă deranjezi. Și nici nu-ți răspund la salut! Zice iritat omul cu hârtiile în mână.

După câteva minute de tăcere, timp în care hârtiile sunt studiate, cifrele calculate minuțios pe o foaie aparte, reîncepe discuția. Intrusul:

- Bine, nu ne salutăm, dar pot să vă întreb ce faceți acolo? fu curios bărbatul, arătând cu degetul spre mănunchiul de hârtii.

Îndreptându-și privirea spre cel care-i tulbură liniștea și concentrarea, îi răspunde răspicat:

- Calculez!
 - Ce calculați?
 - Facturi.
 - Aha! La mine acasă se ocupă soția de asta. Ea calculează, ea merge să plătească.
 - Sunteți norocos. La mine acasă, eu calculez, eu merg să plătesc.
 - Offf! Îmi pare rău pentru dumneavoastră! Dar la care facturi vă referiți?
 - La toate!
 - Și sunt multe?
 - Tareee multeee! Răspunde nervos cel cu facturile.
 - Și cât aveți de plătit?
 - Atât cât am consumat.
 - Și cât ați consumat?
 - Atât cât a fost nevoie.
 - Ce precis sunteți!
- Cam rupt de realitate și cu un neuron nefuncțional, rămâne gânditor alte câteva minute și intervine iar:
- Și unde le plătiți, la Poștă?
 - Nu! La sediile respectivelor firme.
 - Și care sunt astea? Sunt pe-aici, pe-aproape?

Intuind starea sănătății mintale a celui care nu-i dădea pace, cel dintâi îi explică ironic fiecare factură în parte.

- Deci, hai să-ți explic! No isuntem în România, da?

- Păi, da!

- Dar firmele astea nu sunt românești, sunt companii foarte mari străine și doar au niște birouri în România. Sunt furnizorii noștri la diferite utilități.

- Nu înțeleg!

- Acu' îți explic! Deci, hai să luăm prima factură! Apa! Asta e de la "Apa Nova", firmă franceză. Adică au venit francezii cu apă la noi?

- Da, au adus-o cu cisternele și au golit-o în conductele noastre. Deci poți să spui că gătești francezește și te speli cu apă din Franța.

- Wow! Ce fain!

- A doua factură, la curent! Asta o plătesc la "ENEL", firmă italiană.

- Acum înțeleg de ce vinăștia din Italia atât de "curentați", au atâta curent, de ne dă și nouă.

- Ai înțeles foarte bine. Să trecem la a treia factură, care este gazul. Ehehei! Asta-i mai complicată. Firma: "GDF Suez", adică "Gaz de France Suez) și e din Franța.

- Ce cumsecade sunt francezii ăștia! Au tras conductele după ei atâta drum, ca să ne dea și nouă gaz! Fantastic!
 - O altă factură este cea de la telefonul mobil, "Vodafone", operator cu sediul central la Londra.
 - Pfuiii! Și englezii ăștia! Să vină până în România cu fibra aia optică de care tot vorbesc vecinii! Buni la suflet și ăștia!
 - Acum, vine factura la telefonul fix, cablu Tv și internet. Asta o lămuiesc cu ungurii, mai precis cu patronul RCS & RDS, domnul Zoltan Tszary, la Budapesta. Am probleme cu semnalul.
 - Păi, normal că aveți probleme cu semnalul. Vine și ăla de departe. Mai aveți alte facturi?
 - Nu ajung astea? Răspunde omul, amuzat de naivitatea vecinului său de scară.
- Celălalt, rămas pe gânduri, nedumerit de tot ce auzise, mai îndrăznește să pună o întrebare:
- Și cum plătiți toate acestefacturi, când furnizorii sunt în alte țări?
 - Simplu! În fiecare lună, îmi iau câteva zile libere, fac un circuit prin Europa, trec pe la toate companiile și plătesc facturile.
 - Vai, ce prost sunt! Acum înțeleg de ce nevastă-meă lipsește de acasă câtevezile, în fiecare lună.

Săraca, face atâta drum să plătească facturile noastre. Și eu care credeam că merge la mă-sa. Înțelegând idioțenia interlocutorului său, omul își adună facturile, se ridică și dă să plece. Celălalt, cerând iertare soției, bolborosind unei persoane inexistente, se trezește la realitate și întreabă:

- Plecați acum prin Europa pentru facturi?
- Mai amân circuitul. Acum plec în căutarea unui "PECO" românesc.

Umor în volum

Premiul I

Gavril Moisa – Cluj Napoca

Pentru volumul : **Tablele lui Moisa**

Premiul II

Ștefan Cornel Rodean – Sibiu

Pentru Volumul : **Sănătate și Noroc**

Premiul III

Marius Coge - Craiova

Pentru volumul: **Cu gentilețea periei de sârmă**

Mențiune

Ananie Gagniuc – Constanța

Pentru volumul: **Galoane pentru Amiral**

**Juriul celei de a XV-a ediții a Festivalului
Internațional de Alb-Umor a fost format din:**

Mihai Haivas – președinte

Vasile Larco – membru

Lucian Perța - membru

Dorel Lazăr - secretar

